

POUTNÍK

ROČNÍK III
ČERVENEC-SRPEN 1999

HASIČI V DOLNÍ ČERMNÉ SLAVÍ 120 LET OD ZALOŽENÍ SBORU

Sbor dobrovolných hasičů (SDH) v Dolní Čermné letos oslaví 120. výročí od svého založení. SDH a Obecní úřad připravují oslavy tohoto výročí spolu s výstavou historických dokumentů a fotografií, hasebních předmětů a techniky, uniform ap., které jsou spojeny s počátky hasičstva v Čermné. Při této příležitosti jsem položil několik otázek starostovi SDH v Dolní Čermné panu Jiřímu Svobodovi.

Můžete v krátkosti sdělit čtenářům Poutníka historii založení hasičského sboru a osoby, které byly zakládajícími členy sboru v tehdy ještě jednotné obci Čermná?

První zmínka o „opatrovatelích háků, džberů a bráničích ohně“ je z Pamětní čermenské knihy z roku 1795, kde je uvedeno: „Dala obec potřebných háků udělati a je v bezpečných a všem v obci vědomých místech opatrovala.“

První hasičská zbrojnice byla postavena ještě před ustavením hasičského sboru v roce 1875 v horní části Čermné naproti hostinci Krčma.

Sbor dobrovolných hasičů v Čermné byl založen 11. srpna 1879 schválením stanov. Jako zakladatelé jsou uvedeni tito občané Čermné:

- Jan Pecháček (zvaný Marcián) - tkalcovský dělník, zvolen velitelem
- František Marek - krejčí z č. 309
- Josef Marek - holič z č. 423
- Josef Novák - truhlář z č. 170
- Josef Šiller - kovář z č. 522
- Karel Jansa - podomní obchodník z č. 212
- Karel Motl - zámečnick
- František Mareš - rolník z č. 139

Na žádost Jana Pecháčka obec poskytla v roce 1880 na výzbroj hasičů 60 zlatých. V roce 1885 nechal sbor hasičů ušít pracovní šaty pro členy. V roce 1887 má sbor již 57 členů. V roce 1891 byla založena Česká zemská hasičská jednota a tím dostalo hasičstvo jednotnou organizaci.

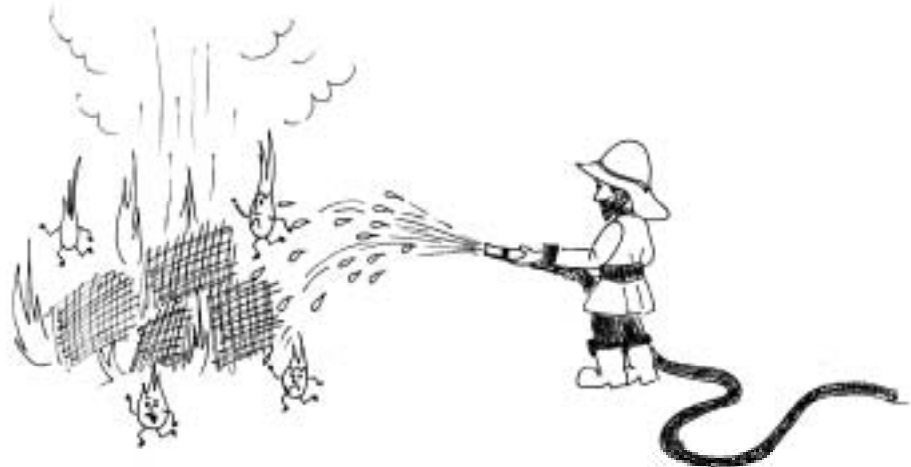
Obvod utvořeného sboru zahrnoval mimo Čermnou i obce Nepomuky a Petrovice. Až do roku 1899 byl v Čermné jeden hasičský sbor v horní části, zastoupený i členy z dolní části. Dne 3. ledna 1899 se usnesla výborová schůze hasičstva, že bude v obci Čermné zřízen druhý sbor, a sice v dolní části. Od tohoto data se píše vlastní historie dolnočermenského hasičského sboru.

S jakými hasebními pomůckami a počtem členů začínali Vaši předchůdci?

Dnes není možné přesně říci, kolik členů v hasičském sboru pracovalo, protože dokumenty z té doby se nedochovaly. A jak jsem již uvedl v krátké historii, sbor měl v roce 1887 57 členů. Náš sbor vlastní pouze Pamětní knihu z roku 1924, ve které pan Cyril Pecháček popsal historii sboru do roku 1899, kdy se sbor rozdělil. Pokud se týká hasebních prostředků, nebudu je popisovat, neboť je naši občané budou moci vidět na připravované výstavě.

Dnes potřebné vybavení SDH financuje obec, na techniku přispívá okres. Kdo však hasičské sbory financoval v minulosti?

Veškerá činnost hasičů dříve i nyní je vykonávána zcela zdarma. Materiální vybavení pořizovala dříve i nyní obec. V minulosti hasičům přispívala také Občanská záložna.

Byl také zřízen Věcný fond, ze kterého bylo možné žádat o příspěvek a v neposlední řadě i sami hasiči získávají finanční prostředky z výtěžku svých akcí a členských příspěvků.

Jistě mají hasičské sbory dnes jiné podmínky a modernější techniku než v začátcích. Moje další otázka je, kolik má dnes hasičský sbor v Dolní Čermné členů, jakou technikou je vybaven a jak jsou organizovány zásahy?

Náš Sbor dobrovolných hasičů má v současné době 120 členů, z toho 57 činných, 33 přispívajících a 30 členů - mládež. Zásahová jednotka (22 členů) a velitel jsou jmenováni obecní radou. Velitele a strojníky školí HZS (Hasičský záchranný sbor) v Ústí nad Orlicí. Výjezdová jednotka má k dispozici cisternový automobil, dopravní vůz se stříkačkou a samostatnou stříkačku. K zásahům je jednotka povolávána operačním důstojníkem z HZS v Ústí nad Orlicí prostřednictvím základnové radiostanice umístěné v naší zbrojnici. Naše jednotka je zařazena do kategorie JPO III. s výjezdem do 10 minut od vyhlášení zásahu.

Můžete nám sdělit nějakou humornou historiku ze cvičení, či zásahové akce?

Humorných historek je celá řada a některé budou součástí Almanachu, který připravujeme a který bude vydán k tomuto výročí. Tam si je budou moci čtenáři Poutníka přečíst.

Na které datum plánujete oslavy a co budou moci naši občané při nich shlédnout?

Oslavy připravujeme na 6., 7. a 8. srpna tohoto roku. A co všechno budou moci občané shlédnout? Bude toho dost: výstavu historických dokumentů, fotek, výzbroje a výstroje v obřadní síni, ukázkou historické a současné techniky na náměstí, námětové cvičení na náměstí se soupravou HZS Lanškroun a Ústí nad Orlicí. Z náměstí vyjde průvod do areálu sauny. A jak jsem se již zmínil, bude vydán Almanach o SDH Dolní Čermná. Další program se ještě upřesňuje.

Chcete prostřednictvím časopisu Poutník vzkázat něco našim čtenářům?

Chtěl bych všechny čtenáře Poutníka pozvat na připravované oslavy 120. výročí založení sboru dobrovolných hasičů v Čermné. Při této příležitosti je chci požádat, pokud vlastní nějaké dokumenty, fotografie, stejnokroje (i jejich části), nebo předměty vztahující se k historii sboru, aby je zapůjčili pro připravovanou výstavu. Předměty je možno doručit během měsíce července na adresu Jiří Svoboda, Dolní Čermná č. 252, nebo oznámit na tel. č. 0467/593 183. Zapůjčené předměty budou zaevidovány na Vaše jméno a po skončení řádně vráceny. Děkuji předem.

A já Vám děkuji za rozhovor a přeji sboru dobrovolných hasičů v Dolní Čermné, aby se oslava zdařila a aby skutečných zásahových akcí bylo co nejméně. Ať se Vám všem daří i v příštích letech.

(rozhovor připravil js)

SLŮVKO NA PRÁZDNINY

Milí čtenáři Poutníka,

čas dovolených a čas prázdnin se kvapem přiblížil a s ním i prázdniny našeho časopisu, tak jako tomu bylo i v loňském roce. Proto teď na konci školního roku dostáváte rozšířené vydání – dvojčíslo červenec–srpen, aby si všichni, kdo se podílí na vzniku Poutníka, mohli také užít prázdninové volno. Je na místě vyslovit při této příležitosti poděkování všem, kdo Poutníku obětují svůj čas, práci, své myšlenky a úsilí... Vám všem i všem našim čtenářům chci popřát nádherné léto, příjemně prožitou dovolenou či prázdniny a plnou náruč skvělých zážitků, o které se budete moci podělit s ostatními čtenáři.

Jako motto pro tyto dny dovolte připojit jednu myšlenku:

... *Nedávno (seděl jsem se spolupracovníky u oběda) probíhala taková malá debata... „Tak je tu zas svátek dětí. Copak já těm svým koupím.“ „No jó, sladkostí, těch mají dost, ani o banány moc nestojej... To už pro ně není nic zvláštního...“ „To dřív, když jsme my dostali banán, to bylo něco! Ale dnes...?“ „Jenže nějaký drahý věci, to si člověk taky nemůže dovolit moc často...“*

A přece – jsou velmi cenné dárky, které můžeme dávat každý den a přesto nesnižují vztah dětí k hodnotám... Takových darů je mnoho a zpravidla nejsou ani vidět. Jedním z nich, který se dětem na prázdniny bude velice hodit, je naše ohleduplnost na silnicích. Stačí, když na svých cestách autem budeme trochu víc myslet na ty ostatní a ne jen na svůj požitek ze svižné jízdy. Svou ohleduplností můžeme mnohým dětem „darovat“ možná zdraví, možná i život. A to jsou přece dary velmi vzácné. Nás to však stojí jen trochu sebekázně, opatrnosti... a možná trochu času. Co Vy na to? Že nemáte auto? A což takhle třeba zúžit nedělní čtyřstupy při cestách z kostela?

S přáním šťastných cest a šťastných návratů

Váš Poutník (za redakci PeM)

CO MNE V POSLEDNÍ DOBĚ U NÁS OSLOVILO?

V měsíci květnu se pořádalo v naší obci a ve farnosti několik zdařilých akcí: pásmo dětí ke Dni matek, koncert dechové hudby, májová veselice a koncert duchovní hudby skladatelů 17. a 18. století. Nemyslím, že je důležité všechny akce zhodnotit. Sám se za odborníka v kultuře rozhodně nepokládám. Spíše jsem si více uvědomil, že tyto programy dokáží jak obohatit posluchače a diváky, tak dokázat, že život na vesnici může být kulturně hodně bohatý. Osobně jsem se mohl z časových důvodů zúčastnit jen dvou akcí, ale obě mne v něčem příjemně překvapily.

Páteční večer s dechovou hudbou byl vyjimečný netradičním pojetím. Jednak nabídl posluchači jakýsi průřez historií české dechové hudby a potom dal prostor mladým hudebníkům, aby předvedli své nadání a talent. Při vystoupení sourozenců Vašíčkových, bratří Faltusových a Grusových si ne jeden z přítomných posluchačů mohl uvědomit, že je zde v Dolní Čermné nezvyklý potenciál mladých, kteří se věnují dechovce a kteří mohou na svých nástrojích ještě mnoho dokázat a současně dát základ nové generaci dechové hudby v naší obci. Zaujalo mne, že mladí se dokázali semknout okolo starších hudebníků a ti zase přijali do svého celku mladou krev. Odvaha i zdravé sebevědomí mladých na jedné straně a ochota otevřít se mladým na druhé straně, to je nemalý úspěch jak kapelníka Pavla Vašíčka, tak i všech členů čermenské dechovky.

Druhým příjemným večerem byla pro mne letošní májová veselice. Všichni z vlastní zkušenosti víme, že je snadné si sednout a říci: tak mne prosím bavte. O to hůře se člověku jde na jeviště, aby pobavil druhé a udělal jim aspoň trochu radost. Na letošní veselici mne zaujala jednak režie jednotlivých scének, tak i zapojení nemalého počtu herců do scének. Udělat dobrou legraci, to už je kus umění, jenže než se k němu dojde, něco to s sebou obnáší. Hodiny nácvičku i odvahu vydat sám sebe kritice přítomných diváků. Ten kdo umí pobavit druhé, rozesmát zasmušilého, povzbudit svým nadhledem sklíčeného člověka, ten není šaškem, ale lékařem, který uzdravuje lidské duše, poznamenané zmatkem a náročností současné doby. Kdo se bojí, aby svoji důstojnost neshodil a aby se neztrapnil, většinou v životě druhým příliš neporozumí ani nepomůže.

Děkuji proto vám všem, kteří se nebojíte jakkoli pobavit druhé nebo jim něco pěkného zahrát.

Otec Pavel

KALENDÁŘ

Pá 2.7. ve 20.00 hod.	Koncert skupiny PŘÍBUZNÍ a skupiny WEJV RAT v areálu pod lípami na Kunčicích v Letohradě
Pá 2.7. – Út 6.7.	Výstava krajkových tapiserií a objektů na zámku v Letohradě
So 10.7.	Farní výlet do Rájecké Lesné (okr. Žilina). Odjezd z Dolní Čermné ve 4.00 hod., příjezd ve 21.00 hod. Přihlásit se můžete u p. Severina.
Ne 18.7. v 15.00 hod.	Posezení s dechovkou na Mariánské Hoře
Pá 30.7. v 19.00 hod.	Koncert mladých houslistů v zámecké síni v Letohradě
Pá 6.8. – So 7.8.	Oslava 120. let založení hasičského sboru v Dolní Čermné 6.8. - 15.00 hod. položení květin a uctění památky zemřelých hasičů na místním hřbitově - 16.00 hod. zahájení výstavy v obřadní síni Obecního úřadu 7.8. - 14.00 hod. vítání hasičských sborů na náměstí v Dolní Čermné - 15.00 hod. cvičení hasičů spojené s ukázkou hasičské techniky - 16.00 hod. řazení průvodu a pochod do areálu u sauny - 17.00 hod. kulturní program, ukáзка hasičské techniky volný program k poslechu a k tanci hraje R.Gruss
So 7.8. ve 13.00 hod.	Dětský karneval – Kráčmaříkovo zátiší v Letohradě
So 14.8. ve 13.00 hod.	Jezdecké závody na kolbišti v Letohradě
Ne 15.8. v 10.15 hod.	Poutní slavnost v kostele Nanebevzetí Panny Marie v Letohradě na Orlici
So 21.8. v 19.00 hod.	Jířinková slavnost na nádvoří zámku v Letohradě

BYL KVĚTEN - MĚSÍC MÁJOVÝCH POBOŽNOSTÍ

Přestože letos byla má účast na májových pobožnostech opravdu malá, chtěla bych se s vámi podělit o jeden zážitek.

Po loretánské litanii následovalo zasvěcení naší nebeské Matce. Při slovech otce Pavla „zasvěcujeme se Ti, Panno Maria,...“ jsem si uvědomila, že tato modlitba má obrovskou sílu, že to není jen nějaká formulka. Vzpomněla jsem si v tu chvíli na jednu událost ze II. světové války, kterou prožil a sepsal pan Václav Vacek z Dolní Čermné:

„Nadešel 13. únor 1945, masopustní úterý. Šli jsme spát jako obvykle asi v 6 hod. večer. Kolem deváté hodiny nás probudily sirény, které ohlašovaly přímý nálet na Drážďany. Dívali jsme se oknem a na obloze jsme spatřili osvětlovací rakety, jež hořely jako vánoční stromečky. Viděli jsme dvě vlny letadel, které shazovaly zápalné bomby. Ty způsobily ohromné požáry, které vlastně osvětlovaly celé město. Později přeletěly další tři vlny letadel a nastalo úplné peklo. Byly shazovány všechny druhy bomb, včetně fosforečných, kterým se dnes říká napalm. Po nich hořelo všechno: zdi, budovy, chodníky...

Při celém náletu jsme byli zavřeni na celách. Uprostřed okovaných dveří byl velký zámek, dole a nahoře železné závory na háky, takže dveře nebylo možné otevřít. Pokoušeli jsme se o to kusem železa z postele, avšak marně. Věznice byla zasažena přímo a celá hořela. Každý z nás se již rozloučil se životem a svými rodinami, protože nebylo žádné východisko.

V tomto zoufalství bratr Josef Vacek povídá: „Já to ještě jednou zkusím“. Opřel se do uzamčených dveří a ty se najednou samy otevřely. Vyběhli jsme na chodbu směrem k východu. Sám jsem se vrátil k cele, kde byli moji kamarádi ze severní Moravy. Dveře jako u ostatních cel byly zamčeny a tak jsem jim jen povídal: „Hoši, nemohu vám pomoci“. Nikdo se však neozýval, také jsem se s nimi už nikdy neviděl. Potom jsem utíkal za ostatními k východu, který byl v plamenech. Vrátili jsme se tedy rychle zpět a utíkali jsme po hořících schodech do sklepů, kde jsme přečkali nejhorší požár. K ránu jsme se dostali otvorem ve zdi na ulici. Celé město kolem dokola hořelo a tak jsme stáli u zdi věznice, aby se nám nic nestalo.

Josef Danda tehdy prohlásil: „Hoši, to byl zázrak, jak jsme se dostali ven a jak se nám dveře otevřely“. Vysvětlení se nám dostalo po návratu domů.

Vyprávěl jsem tuto příhodu našemu panu faráři Ptáčkovi v kanceláři na faře a ten mi podal obrázek s modlitbou k Panně Marii s datem 13. února 1945, kdy na ukončení ostatkových pobožností čermenská farnost obnovila zasvěcení k Neposkvrněnému Srdci Panny Marie. Tehdy se vlastně celá farnost modlila i za nás uvězněné, abychom se šťastně vrátili domů. Chvála Bohu za to, že prosby farnosti byly vyslyšeny a že jsme měli zvláštní ochranu po celou dobu našeho věznění. Vrátili jsme se všichni, co jsme byli z Dolní Čermné.“

Co lze ještě dodat? Snad jen malé povzbuzení, abychom měli velikou důvěru k naší nebeské Matce, která slyší všechny naše prosby.

(MP)

...ALESPŮN JSTE SE POŘÁDNĚ POMODLILA!

Pamatujete se na článek Do katedrály v teplákách? Ona snad ty „maléry“ přitahuje.

Dnešním článkem se do katedrály Ducha sv. vrátíme.

Byl krásný jarní den. Skončily hodiny přednášek a já jsem měla téměř hodinu na to, abych si svobodně užila Hradce Králové.

Rozhodla jsem se nejdříve navštívit katedrálu a pak se uvidí. Vydala jsem se tedy zvoleným směrem a propěvujíc si černošské spirituály, blížila jsem se k vytčenému cíli. Ještě mě letmo napadlo, že je škoda, že v katedrále bývají lidé - měla jsem totiž obrovskou chuť zazpívat si tam nějakou rytmickou písničku na „plný pecky“.

Vešla jsem do chrámu a protože tam byla jen jedna usměvavá řádová sestra, odvážila jsem se jít až úplně dopředu a tam jsem se snažila komunikovat s Otcem.

Mezitím vešlo i odešlo několik lidí a pak nastalo úplné ticho. Mír venku i uvnitř. Teprve teď se mi dařilo soustředit. Po chvíli jsem vstala rozhodnutá odejít zase do ruchu civilizace, ale jaké bylo moje překvapení, když jsem zjistila, že vchodové dveře jsou zamčené! Dovedete si to představit?! Chvíli jsem se je snažila otevřít, ale pak mi došlo, že byla vyslyšena moje - pouze lehce nadhozená - prosba: mít možnost si zazpívat v katedrále.

Rozesmálo mě to. Napadlo mě, že někdy prosím daleko vytrvaleji a úpěnlivěji...

Šla jsem tedy zpět dopředu (v silném pokušení sundat si boty a jít až ke svatostánku, což

jsem ale nakonec neudělala) a začala jsem zpívat. Nejdříve celkem potichu, ale pak už jsem zpívala naplno. Ač zamčená, připadala jsem si neuvěřitelně svobodná - byl to čas pro mne a pro Boha. Tím, že jsem byla zamčená, nemohla jsem být nikým a ničím rušena. Bylo to bezvadné - nedá se to ani popsat, ani vysvětlit.

Nevím, jak dlouho to trvalo, ale v předsínce se objevili malí skautíci a divili se, že já jsem uvnitř a oni za mnou nemohou. Přes sklo jsem je poprosila, jestli by nezašli pro nějakou sestřičku, která by mě propustila.

Usmívajíc se a komentujíc situaci šli a za chvíli přišla ona usměvavá sestřička a „pokorně“ se omlouvala za mé vězení. „Pokorně“ je v uvozovkách, protože k omluvě dodala: „No, alespoň jste se pořádně pomodlila!“

Té sestřičce musím dát za pravdu a jsem jí vděčná, že si mne nevšimla a omylem mi dopomohla k blízkému setkání s Bohem Otcem.

Omylem? Cesty Boží jsou nevyzpytatelné...

(MA)

ZAMYŠLENÍ K ROKU 1999 – ROKU SENIORŮ

JSME LEPŠÍ NEŽ ESKYMÁCI?

... sklonil hlavu, upokojen, až poslední zvuk kroků na sněhu odumřel a stařec si uvědomil, že jeho syn je již mimo doslech jeho hlasu. Pak se jeho ruka zvedla opět rychle ke hromadě dříví. To jediné tu ještě stálo mezi ním a věčností, zející před ním. Náruč roští znamenala posléze míru jeho života. Kus po kusu zmizí, aby živil oheň a právě tak krok za krokem se k němu bude smrt plížit blíž. Až se poslední snítka promění v popel, mrazu přibude na síle. Nejdřív mu podlehnou jeho nohy, pak ruce a tupá bezcitnost konečně zachvátí celé jeho tělo. Hlava mu klesne na kolena - odpočine si. Je to tak snadné. Všichni musí umřít ...

Takto popsal Jack London poslední dějství života eskymáka, jak to bývalo na severu zvykem. Rod musel jít za zvěř a stařec již nestačil. Posadili jej tedy k ohni, někdy přidali náruč roští a šli.

Jak kruté, říkáme si v duchu. Dobře, že žijeme v civilizované době a o své seniory se dokážeme postarat. Kolik peněz dáváme na to, abychom je mohli umístit do různých domovů, sanatorií, nemocnic. Jak rádi často vyhovíme, když stařec již nechce trpět, vždyť stačí jen jedna injekce. Jak humánní, snažíme se přesvědčit okolí i sebe.

Možná však, že oni eskymáci byli lidštější než my. Vždyť oni byli dětmi přírody, žili myšlením na život kmene. Jedinec nesměl ohrozit kmen.

Nejsme stejní? Vždyť i my své postižené děti vynášíme do mrazu domovů, někdy je nenecháme ani narodit. I my své starce co nejrychleji opouštíme, když se nám podaří je někde umístit, a vůbec se nestaráme, že náš starý otec není schopen do nového kolektivu zapadnout, že jej třeba spolubydlící okrádají, že tam nemá své knihy, že tam nejsou jeho blízcí. Jak by bylo nám, nekuřákům, kdybychom měli na stará kolena žít v zakouřeném prostředí?

Cožpak nás bible málo nabádá k péči o své seniory (a nejsou tím míněni jen rodiče)? S plnoletostí sice končí povinná poslušnost dětí k rodičům, ale ne úcta, která jim náleží vždycky. Ta má ve skutečnosti kořen v bázi Boží, v jednom z darů Ducha svatého. Ano, já jsem třeba své rodiče nevyhnal, ale ruku na srdce, byl jsem se třeba podívat na svého souseda, který léta žije v domově a jistě se mu tam stýská?

Nebo z toho nejaktuálnějšího konce. Co jsem jako politik udělal pro reformu důchodového systému? Je známo, že současný přechod na systém fondů obětuje nejméně jednu generaci, která musí platit na důchody rodičů a současně spořit na důchod svůj. Zatím je to tak, že ti bohatší platí víc, než v důchodu odčerpají, ve prospěch chudých. U fondového systému to tak nebude. Tam kdo si kolik naspoří, to bude dostávat.

Zkouška naší připravenosti postarat se o druhé se nám nabízí s problémem válčícího jihu Evropy. Jsme opravdu připraveni těmto ubožákům pomoci nebo chceme jen kritizovat kroky západu?

Svým pasivním postojem k problému můžeme způsobit, že si jednou naši staří řeknou, zda není lépe onomu starci, který přiloží poslední větev na oheň a ukončí tak život s menším trápením?

... napínal sluch a jeho neklidný mozek na okamžik ztichl. Ne, nikde žádný zvuk, nic. Ale co to? Chlad provanul jeho tělem. Znamé táhlé vytí přerušilo ticho a bylo to blízko. Vzpomněl si na oči uštvaneho soba kdysi. Uviděl však lesk planoucích očí, vyplazené jazyky a slintající vlčí tesáky. A viděl, jak se jejich kruh úží, až se vše změnilo v pouhý tmavý bod uprostřed zdupaného sněhu ...

Ano, konec života starého eskymáka je z našeho pohledu krutý, snažme se však o to, aby konec našich blízkých byl lepší.

Je mnohokrát vyzkoušená pravda, že jak se postarám já o své rodiče, tak se postarají jednou moje děti o mne!

(JM)

VZDĚLÁVÁNÍ

ŘÁDY A KONGREGACE V ČESKÉ REPUBLICE (14. ČÁST)

Sestry Matky Terezy (MC)

Kongregaci založila Ganxhe Agnes Bojaxhiu - Matka Tereza, albánské národnosti, narozená v Skopje v Srbsku. Původně vstoupila v indické Kalkatě k sestřím Panny Marie Loretánské, kde r. 1931 složila první sliby. Působila jako profesorka, poté jako ředitelka střední dívčí školy. Z okna kláštera viděla bídu a utrpení lidí kalkatských ulic a tehdy zaslechla pozvání k následování Ježíše, sloužit nejubožejším a bezcenným lidem. S povolením církve odchází sloužit do ulic nemocným, umírajícím a také učí negramotné a bezprizorní děti. V roce 1949 napsala pravidla řádového života a o rok později se Misionářky lásky stávají kongregací diecézního práva, kterou potvrdil v r. 1965 papež Pavel VI. Misionářky lásky zakládají po celém světě domy pro nemocné, umírající ubožáky. Dnes sestry působí ve 120 zemích světa. Do ČR do Prahy přišly 28.5.1990. Komunita slouží bezdomovcům, mužům, ženám a matkám s dětmi v tísní.

V r. 1963 se vytvořila i větev aktivních bratří Misionářů lásky a kontemplativní větev sester, r. 1979 kontemplativní větev bratrů a roku 1984 Misionáři lásky - kněží. Ke kongregaci patří veliký počet laických spolupracovníků Matky Terezy.

Generální představená sídlí v Kalkatě, provincie jsou po celém světě. Domy sester v ČR, v Polsku, Maďarsku a Rumunsku náleží do provincie se sídlem ve Varšavě.

Kongregace má své vlastní konstituce založené na Ježíšově zvolání: „Žízním!“, formována těmito prvky: oddání se cele Kristu, touha po osobní svatosti, vroucí modlitba, přijímání, adorace před Eucharistií, nezištná služba, sjednocení se s P. Marií, láska k církvi, evangelijní chudoba, důvěra v Boží prozřetelnost, vyzařující radost, oddaná služba nejchudším a vyděděným lidem nejen materiální, ale i duchovní. Podporují vícečlenné rodiny, vychovávají sirotky a proti umělým potratům bojují adopcí. Ujímají se nemocných AIDS a malomocných. Matka Tereza vždy zdůrazňovala: „Nejhorší nemocí dnes ve světě není malomocenství nebo tuberkulóza, ale pocit zoufalé samoty v bídě a utrpení.“

Řeholní oděv je dlouhé bílé indické sárí, lemované čtyřmi modrými proužky, které připomínají 4 sliby. V pase nosí růženec a na levém rameni misijní kříž.

Vstupu do kongregace předchází dva týdenní pobyty mezi sestrami. Požadavkem vstupu je vyspělost, touha oddat se Kristu a jej v nejubožejších následovat kamkoliv. Aspirantura trvá rok. Po dvouletém noviciátě následují řeholní sliby obnovované každoročně po dobu pěti let. Pak začíná rok soustředění, zakončený věčnými sliby.

Kontaktní adresa:

Sestry Matky Terezy
Na Zátorce 2
160 00 Praha 6

Kongregace kněží Neposkvrněného početí Blahoslavené Panny Marie - mariáni (MIC)

Mariáni vznikli v 17. stol. na území Polska, zakladatelem je kněz Stanislaw Papczynski. Soucit s bratry Poláky v mravním, duchovním a válečném ohrožení jej vedl k založení řádů mariánů, který však existoval se stálými potížemi. Potvrzení se řádu dostalo papežem v r. 1699. Kongregace pořádala několikadenní exercicie ve farnostech, vedla školy a také farnosti při svých klášterech. Díky P. Kazimíru Wyszynskému se kláštery rozšířily do Litvy, Ruska, Portugalska, Maďarska, Itálie a Francie. Při třetím dělení Polska byl řád v roce 1964 i s jinými zrušen. Část členů byla odvezena na Sibiř, část musela odejít ze země. Zbytek se soustředil v kláštere v Mariapolu na Litvě, s přísným zákazem přijímat novice. V r. 1906 zůstal v jediném klášteře naživu poslední člen mariánů, generální představený P. Vincenc Senkowski. Ten tajně přijímá dva kněze do řádu a přepisuje a reformuje stanovy řádu, jež potvrdil papež Pius X. v r. 1910. Poté se řád opět rozrůstá a šíří do všech kontinentů. Pro ČR a Slovensko byl v roce 1994 vytvořen jeden vikariát. V ČR kněží mariáni působí ve farnostech v Brumově-Bylnici a ve Vlašimi, kde spravují poutní místo Hrádek u Vlašimi.

Generální představený sídlí v Římě. Kongregace je rozdělena do provincií, ty pak do viceprovincií a vikariátů. V rámci vikariátů působí řeholní domy, z nichž každý má svého představeného.

Konstituce řádu jsou sestaveny na základě řehole sv. Augustina, z nichž vychází tři úkoly: rozšiřování úcty k Neposkvrněnému početí blahoslavené Panny Marie, pomoc duším v očistci a apoštolské působení v diecézích.

Dnes není řeholní oděv předepsán. Mariáni používají kleriku jako diecézní kněží.

Členové řádu jsou formováni buď jako řeholní bratři nebo jako bohoslovci ke kněžství. Formace bratří: půlroční postulát, jeden rok noviciát, tříletý juniorát, který bratry připravuje ke složení věčných slibů. Formace kněžství: podmínkou je maturita. Po měsíčním postulátu je jeden rok noviciát a po složení časných slibů na jeden rok následuje dvouleté studium filosofie a čtyři roky teologie (Lublin). Časná profese se až do dne složení věčných slibů každoročně obnovuje.

Kontaktní adresa:

Kongregace kněží mariánů

Husovo nám. 46

258 01 Vlašim

STOPY LÁSKY

Chodívám každý den pro svého syna do mateřské školky. Děti tam tvoří různé obrázky a pak je vystavují na nástěnce. Vždycky se tam pozastavíme a obrázky si prohlédneme. Začátkem května se místo vystřihovaných kopretin objevily portréty. Na papírech byly namalovány dětskou rukou maminky, mezi nimi se tu a tam usadilo srdíčko a celé nástěnce vévodil nápis MOJE MAMINKA. Člověk, když to prohlídne, pociťuje až dojetí nad tím, s jakou snahou děti malovaly. V tu chvíli se mně vybavila jedna myšlenka z útlé knížky Marion Stroudové, která popisovala právě tenhle pocit:

Láska je...

obrázek křiklavě červeného obra - bez rukou a s jedním okem - a pod ním rozkolísaným písmem napsaná věta, nad kterou se vám zatají dech: „Moje hodná máma.“

(EJ)

Láska je když

Láska je...

přecházet sem a tam po pokoji za temné noci a konejšit svého uplakávka něžnými slůvky a ukolébavkami, zatímco celá má bytost naléhavě prosí o odpočinek.

Láska je...

obrázek křiklavě červeného obra - bez rukou a s jedním okem - a pod ním rozkolísaným písmem napsaná věta, nad kterou se vám zatají dech: „Moje hodná máma.“

Láska je...

číst stejnou pohádku stokrát dokola a nevynechat ani jediné slůvko.

Láska je...

poslední ulepený bonbón v pytlíku, jenom „trošku“ ušpiněný a polepený psími chlupy, o kterém jsi pevně rozhodnutý, že ho nesníš, protože sis umínil, že ho schováš pro mne.

Láska je...

učit se novým dovednostem, abychom ti mohli pomoci rozvinout tvé vlastní.

Láska je...

vychladlý čaj a rozmáčené sušenky něžně položené vedle naší postele o půl sedmé ráno, abych v den svých narozenin nemusela vstávat brzy.

Láska je...

mít dostatek síly říci „ne“, i když „to přece dělá každý“.

Láska je...

nechat tě jít a mít přítom hrdlo sevřené, modlitbu v srdci a úsměv na tváři, když vykračuješ ze dveří dobýt svět.

Láska je...

snažit se ze všech sil dělit se o víru, která je naším bezpečným základem, abys ty, dítě dneška, nesl v sobě světlo pro zítřek.

(úryvek je z knihy Marion Stroudové *Dítě je dar*)

NAŠE FARNOST NA CESTÁCH

BUNA ZIUA RUMUNSKO (DOBŘÝ DEN RUMUNSKO) - 5. ČÁST

Budíme se do chladného úterního rána. Příčinou nižší teploty je šedočerná barva oblohy zatažená těžkými mraky a poměrně značná nadmořská výška našeho tábořiště. Kótu s touto hodnotou bychom na mapě nejvyššího českého pohoří, Krkonoš, hledali marně. Ranní hygiena a vaření čaje nám dnes trvá mnohem déle než včera. Ne však proto, že bychom se v těchto činnostech nějak zvlášť vyžívali. Slabému vodnímu pramenu vytékajícímu z nesdačno přístupného místa trvá uspokojení potřeb naší skupiny velice dlouho, a to způsobuje vznik časové ztráty. Za zcela jiné situace, např. ve všední dny, by nás určitě ten trošek vody vyvěrající ze země nijak nepřitahoval. Dnes jsme však přírodě vděční za to málo, kterým se s námi dělí o své bohatství.

Na cestu se tedy vydáváme později, než jsme zvyklí z předchozích dnů. Přes malé zpoždění postupujeme podle časového plánu průvodců, okolnosti i počasí nám zatím přejí, takže nás nic a nikdo nenutí zvyšovat „cestovní rychlost“. Přibližně do 10. hodiny se oblačnost roztrhává a umožňuje slunečním paprskům vyhnat rtuť pomyslného teploměru k hodnotám charakteristickým pro letní dny. Pokračujeme po zvlněném, zatravněném hřebenu, který v nižších partiích pokrývají především jehličnaté lesy. Libor s Tomášem (průvodci CK) vybírají na mapě nejkratší trasu vedoucí k úpatí Králova Kamene (Piatra Craiului). Dnešním ránem jsme opustili skaliska pohoří Bucegi. Nejkratší cesta je vždy, tedy i v našem případě, přímkou spojující dva body, její začátek a konec. Nejkratší nemusí vždy znamenat po značených turistických stezkách, ale volně terénem, vedení mapou, buzolou, orientačním smyslem a instinktem průvodců. I takový

je přechod mezi těmito oblastmi rumunských Karpat premiérově organizovaný CK Kudrna.

Opět míváme skupinku volně pobíhajících, neosedlaných koní. Nevíme, zda se jedná stále o ty, které jsme již dvakrát zahlédli. Během dopoledne potkáváme pouze dva osamocené muže. Při pohledu na nás jsou asi překvapeni. Přesto však odpovídají na naše nasmělé, zvláště znějící pozdravy. Stařec sedící na pařezu se psem u svých nohou využívá situace a na ty, kteří jej mívají v těsné blízkosti, mívá jeho prosba o darování cigaret. Slovo „tigari“ je ostatně jediné, kterému rozumíme. Zdá se, že na jeho prosbu nikdo nereaguje.

Cíl naší cesty nevidíme, pouze jej tušíme, kdesi jihozápadním směrem zakrytý některým z kopců stojících před námi. Dostáváme se nad úzké protáhlé údolí, jehož hloubka podle mapy dosahuje asi 300 m. Abychom se zbytečně nezdržovali, začínáme sestupovat po prudkém svahu porostlém téměř 2 m vysokou suchou trávou, která později ustupuje mladému, hustému, smrkovému lesu. Až 20 kg vážící bagáž nám znepříjemňuje pohyb, sjíždíme po trsech trávy, často padáme. Snažíme se alespoň symbolicky přidržovat kmínků nebo větví mladých stromů. Podobnou cestu trávající asi 30 minut bychom si určitě raději nechali ujít. Dostáváme se na dno údolí k potoku, jehož čistou a chladnou vodu využíváme k osvěžení.

Po obědě a nezbytné polední siestě pokračujeme po lesní cestě vedoucí podél potoka. Později uhýbáme do svahu pokrytého smrkovým lesem. Potkáváme několik sběračů borůvek, kteří jsou oblečeni do teplých vlněných svetrů kontrastujících s našimi propocenenými tričky. Pokoušejí se nám samozřejmě prodat něco z velkého množství hřebeny načesaných modročerných plodů. Průvodci, kteří jsou schopni se domluvit rumunsky, získávají informace o další cestě. Každý z dotazovaných doporučuje něco jiného. Nebereme jejich „dobře míněné“ rady příliš vážně a pokračujeme vzhůru na hřeben, z něhož bychom měli zahlédnout náš cíl. Jihozápadním směrem v dálce asi 10 km se skutečně rýsuje tmavá silueta pohoří Piatra Craiului.

V pozdních odpoledních hodinách rozbýváme tábor poblíž vodního pramene. Nastávající chlad zmírňujeme rozdělaným ohněm živým suchými větvemi kleče a nízkých stromků. Končí další rumunský den.

(RM, dokončení příště)

TUČŇÁCI

Jistě jste si vy všichni pozorní čtenáři Poutníka v loňském roce několikrát všimli pozvánky na nějakou akci tučňáků. Pro většinu z vás je ale asi stále otázkou, kdo to ti tučňáci vlastně jsou, co si to tu vymýšlí, na co jsou a nebo lépe, kam jdou. Něco více o tom vím, a tak bych se o to rád podělil se všemi, koho to zajímá. Třeba se nám potom ta naše „tučňákovská“ parta i rozroste.

Vím úplně přesně, kdy přišli naši první tučňáčci na svět, přestože ještě netušili, že jsou právě tučňáčky. Bylo to 28. října 1997, když jsme si poprvé vymysleli turistickou výpravu. Neuhodli byste určitě, kdo stál u zrodu takového plánu. Prozradím Vám to, abyste nemuseli dlouho hádat. Byl to náš pan farář P. Seidl. Možná se mu to nebude líbit, ale nic špatného o něm snad neříkám. Vždycky ho napadne nějaká skvělá myšlenka a potom už jenom čeká na příhodného člověka, který by nápad uvedl v praxi. Přece jenom jako náš duchovní správce má jiných starostí až až.

Ale, pojďme dál. Naše první výprava vedla do Krkonoš. Ukázala nám, že turistika nemusí být vždy úplně nejsnadnější. Udělali jsme dost chyb v přípravě i organizaci a dalo nám to pěkně zabrat. Alespoň se máme z čeho poučit do budoucna. Co bylo ale nejdůležitější,

přemýšleli jsme, jak odměnit statečnost našich děvčat (Katy Seidlové a Markéty Maříkové), která s námi zvládla celou obtížnou túru. Pavla Vacková pro ně vymyslela a vyrobila speciální medaile. Aby nikdo nepřišel zkrátka, protože to nebylo to nijak jednoduché pro nikoho, každý proto dostal takovou hloupost - papírového tučňáka s čokoládovým penízkem uvnitř. Udělování se odehrálo na naší faře při společné večeři účastníků, uspořádané na oslavu úspěšné výpravy. Od té doby nás tento tučňák všude provází. Je to náš maskot na každé výpravě. Nebylo jich sice zatím mnoho, ale určitě budou další. Alespoň dokud nám budou sloužit zdravé nohy. Tučňáci nejsou žádná organizace, ale vždy náhodná parta, která se rozhodne našlapat spolu pár kilometrů někde v přírodě, a nejlépe na horách. Přijde nato, komu se zrovna hodí naplánovaný termín a kdo má chuť vyrobit si trochu únavy. Už asi pravidelnou se stala naše podzimní výprava – přechod Krkonoš a možná se stane tradiční i nějaká jarní výprava. Vloni jsme se začátkem května vydali na Králický Sněžník. A kam letos? Jaro už asi nestihneme. Není to přece podmínka, ale jarní příroda láká více jak kdy jindy. Zváni jsou samozřejmě všichni, kdo mají rádi turistiku.

Zatím máme společně našlapáno něco málo přes 100 km. V roce 1997 to byl první přechod Krkonoš – asi 37 km. Na jaře v r.1998 výprava na Králický Sněžník – asi 30 km. V říjnu 1998 túra okolo Čermné – asi 25 km, a zatím poslední ne příliš vyvedený druhý pokus o přechod Krkonoš 28. 10. 1998. Náhradní trasa neměla více jak 25 km. Každého, kdo by se rád zúčastnil, rádi uvítáme na některé naší další výpravě. Stačí jenom sledovat kalendář poutníka a nebo se zajímat, jestli tučňáci něco nechystají.

(Zdeněk Macháček ml.)

DĚTSKÉ OTÁZKY

Jednou povídá Honzík: „Mamko, že já musím být v nebi, když jsem ten Jan... a doplně to mamko...“ „Křtitel,“ dodávám. „Jan Křtitel je v nebi, ale ty žiješ na zemi.“ „A je tam taky Kateřina?“ pokračuje Honzík. „Ano, třeba svatá Kateřina Sienská,“ vysvětluji. „Aha,“ na to Honzík, „a Kateřina Neumannová je taky svatá?“

SLUŽBA LEKTORSKÁ**Služba lektorská – červenec 1999**

4.7.	Ne	14.neděle v mezidobí	7.30	Formánkovi 202
			16.00	Marešovi 264
5.7.	Po	Sv.Cyryl a Metoděj	19.00	Vackovi 199
11.7.	Ne	15.neděle v mezidobí	7.30	Menclovi 193
			16.00	Zpěvákovi 195
18.7.	Ne	16.neděle v mezidobí	7.30	Marešovi 172
			16.00	Formánkovi 83
25.7.	Ne	17.neděle v mezidobí	7.30	Bláhovi 457
			16.00	p.Faltusová 128

Služba lektorská – srpen 1999

1.8.	Ne	18.neděle v mezidobí	7.30	Faltusovi ml. 128
			16.00	Němečkoví 170
8.8.	Ne	19.neděle v mezidobí	7.30	Langrovi 173
			16.00	p.Mikulová 162
15.8.	Ne	Nanebevzetí Panny Marie	7.30	Šebrlovi 80
			16.00	Kunertovi 125
22.8.	Ne	21.neděle v mezidobí	7.30	Kunertovi 458
			16.00	p.Hrdinová 139
29.8.	Ne	22.neděle v mezidobí	7.30	Kubíčkoví 140
			16.00	p.Jandová 129

PŘÍSTAV POKOJE

Dřív než večer usnu tichým spánkem,
modlím se k Tobě, Pane.
Jak lístek v povětrí, tiché jsou moje sny.
Ty s ranním paprskem slunka žehnáš nový den
dřív, než ráno zaplaší můj sen.
Duše je občas křehká a mívá příznak tmy.
Jako na rozbouřeném moři bóje -
jsou mého srdce nepokoje,
než najde přístav, v kterém zakotví.
Přístav je láska, naděje a víra,
co z hloubi duše pramení.
V nich člověk nikdy neumírá
a život ve věčnost se promění.

H. Grupáčová

VÝROČÍ V NAŠÍ FARNOSTI**V červenci oslaví:**

5. 7.	77 let	paní Marta Formánková	z Horní Čermné č.193
9. 7.	76 let	paní Jarmila Tomanová	z Dolní Čermné č.226
24.7.	83 let	pan Josef Moravec	z Jakubovic č.17
27. 7.	55 let	pan Kamil Mareš	z Horní Čermné č.264
29. 7.	78 let	pan Josef Trejtnar	z Dolní Čermné č.226
29.7.	76 let	paní Marta Bednářová	z Dolní Čermné č.302

V srpnu oslaví:

7. 8.	75 let	paní Anna Junková	z Dolní Čermné č.267
7. 8.	65 let	pan Václav Vencl	z Dolní Čermné č.226
8. 8.	60 let	paní Marie Čadová	z Verměřovic č.141
8. 8.	60 let	pan Vojtěch Formánek	z Dolní Čermné č.83
11..8.	82 let	paní Filomena Mačátová	z Verměřovic č.40
18. 8.	55 let	paní Jaroslava Janoušková	z Horní Čermné č.282
26. 8.	50 let	pan František Severin	z Dolní Čermné č.342
27. 8.	77 let	pan Jan Marek	z Verměřovic č.5
27. 8.	55 let	paní Marie Marešová	z Horní Čermné č.264
30. 8.	75 let	pan Otto Cejnar	z Dolní Čermné č.150
31. 8.	65 let	paní Emílie Nastoupilová	z Dolní Čermné č.272

Všem oslavencům srdečně blahopřejeme a vyprošujeme Boží požehnání a pevné zdraví do dalších let.

Byla pokřtěna a stala se členem Kristovy církve:

ve Verměřovicích 13. 6. 1999 Tereza Výprachtická z Verměřovic

Svatost manželství přijali:

v Dolní Čermné 26. 6. 1999 Lenka Marková z Petrovic a Jaroslav Šťovíček z Letohradu-Orlice

PRO DĚTI

AHOJ DĚTI!

Na hrázi rybníka je rušno. Červencový vzduch nese do dále výskot dětí a šplouchání vody. Právě před malou chvílí kluci vylezli z vody. Slunce se začalo pomalu kutálet za lesík na nedalekém kopci.

Dnes se tady na rybníce strhla velká bitva. Dva tábory kluků svedly tvrdý souboj. Byla v tom snaha ukázat, kdo je silnější a kdo umí ve vodě provádět lepší kousky. Ale, jak už to bývá, došlo i na posměšky, šklebení a pokřiky, kdo je lepší.

Jirka se cítil dotčený, protože umí plavat teprve krátce a od Fandy si vyslechl nepěkné pošklebky. Moc ho to mrzelo. Ještě se díval za kluky, jak na kolách rychle odjíždějí pěšinou kolem rybníka. Najednou vidí, jak Fandovi přesně pod kolo vběhl malý pes. Ten stačil jen strhnout kolo, aby se nesrazili a už to bylo. Nejdřív letěl do vody Fanda a za ním hned kolo. Jirka, když to viděl, hned vyskočil a utíkal ke břehu. Fanda ležel bezvládně na kamenech u vody. Kolo spadlo tak nešťastně, že ho udeřilo právě do hlavy a chlapce na okamžik ztratil vědomí.

Jirka okamžitě zapomíná na to, co ho ještě před chvílí tak mrzelo, že se na Fandu zlobil a snaží se ho co nejdříve probudit. Skoro prosebně volá: „Fando, probud' se! Fando, slyšíš mě?“ Netrvá to dlouho a chlapcova víčka se ztěžka otvírají. První, co uvidí, je Jirkova tvář, která se nad ním sklání. Sebere všechnu sílu a povídá: „Ty se na mě nezlobíš, Jirko? To jsem rád a díky.“

V příběhu jsme se přenesli do prázdninové atmosféry u rybníka. Co myslíte, děti, dokázaly byste se zachovat stejně jako Jirka? Není to určitě vždycky jednoduché, aby nad vším nakonec zvítězila snaha nezištně pomoci druhému člověku, kamarádovi nebo třeba i tomu, s kým zrovna nejsme moc zadobře. Zkrátka snažit se vidět bližního v každém kolem sebe. Tady je určitě dobré si připomenout slova Pána Ježíše - cokoli jste učinili jednomu z mých nejmenších, mně jste učinili.

Pamatujte na to zvláště teď ve dnech volna, kdy vás čekají výlety, tábory, návštěvy, setkání. Pokud se vám během prázdnin podaří prožít něco podobného jako Jirkovi, prostě pomoci kamarádovi, staršímu člověku nebo komukoli jinému, který se octne v nesnázích, v těžké situaci, můžete se pokusit tento zážitek namalovat a popsat, co se stalo nebo celý příběh napsat třeba jako dopis pro Pána Ježíše. A tento svůj obrázek nebo psaní potom přineste na první dětskou mši sv. po prázdninách.

Ještě vám chci popřát, abyste celé prázdniny prožily co nejlépe.

(Otažníček)

PRO STARŠÍ:

Jak už tady zaznělo, začínají prázdniny a na vás čekají dva měsíce odpočinku od školy, učení a úkolů. Přesto vám dnes nabízím malou možnost si i během tohoto volna trochu „provětrat“ vědomosti.

Na obrázku se smíchala jména, která znáte z Bible. Na první pohled to asi vypadá opravdu tak, jako by jednotlivá jména spadla z řádků zcela náhodně. Ale až se jimi začnete probírat, určitě zjistíte, že se dají zařadit do určitých skupin. Podaří se vám všechna jména rozřadit podle toho, jak k sobě patří? Dnes bychom mohli říci, že skupinu tvoří lidé se stejným povoláním. Pro zdatnější určitě nebude obtížné označit i názvy skupin. Pro ty, kdo váhají, ještě malou nápovědu: skupiny

- nejznámější ze soudců
- první králové Izraele
- „velcí“ proroci
- apoštolové
- evangelisté

(EJ)

Zprávy z farnosti DOLNÍ ČERMNÁ

13. neděle v mezidobí

27. června 1999

27. týden / 99

BOHOSLUŽBY V TOMTO TÝDNU:

28. června - pondělí Památka sv. Ireneje, biskupa a mučedníka
18.00 Dolní Čermná - za Ladislava Bednáře, dceru a rodiče z obojí strany
29. června - úterý Slavnost SV. PETRA A PAVLA, apoštolů
19.00 Dolní Čermná - za všechny dobrodince farnosti
30. června - středa 13. týdne v liturg. mezidobí
19.00 Dolní Čermná - za uzdravení a Boží ochranu
1. července - čtvrtek 13. týdne v liturg. mezidobí
pravidelná ranní mše svatá ve farním kostele dnes nebude!!
19.00 Verměřovice - za farníky
2. července - pátek první pátek v měsíci, zasvěcený úctě Nejsvětějšího srdce Ježíšova
19.00 Dolní Čermná - za rodinu Formánkovu
3. července - sobota Svátek sv. Tomáše, apoštola
první sobota v měsíci, zasvěcená úctě Neposkvrněného Srdce Panny Marie
6.45 Dolní Čermná - za živou rodinu
19.00 Verměřovice - za zemřelé z rodiny Sklenářovy

4. července - neděle – 14. v liturgickém mezidobí

- Dolní Čermná - 7.30 h. - za Antonína a Jarmila Nožkovy
Petrovice - 9.00 h. - za Marii Markovou, manžela a vnučku Ludmilu
Mariánská Hora - 16.00 h. - za Ladislava Junka

Příležitost ke sv. zpovědi v tomto týdnu budete mít:

- ve farním kostele:
pondělí	od 17.30 - do 17.55 h.
úterý	od 18.30 - do 18.55 h.
středa	od 17.00 - do 18.55 h.
pátek	od 16.00 - do 18.55 h.
neděle	od 6.30 - do 7.25 h.
- ve Verměřovicích: čtvrtek od 16.00 - do 18.55 h.

Duchovní správce srdečně zve na akce ve farnosti:

<i>nácvik zpěvu na dětské bohoslužby</i>	pondělí 28. 6.	16.45 h.	fara Dolní Čermná
<i>dětská mše svatá</i>	pondělí 28. 6.	18.00 h.	kostel Dolní Čermná
<i>táborák pro děti</i>	pondělí 28. 6.	po mši sv.	za farou v Dolní Čermné

Návštěva nemocných a starších farníků:

30. června	středa	Dolní Čermná	dopoledne
2. července	pátek	Dolní Čermná	dopoledne

(Pa)

POUTNÍK, ČERVENEC-SRPEN 1999

Vydává Farnost sv. Jiří Dolní Čermná 1, 561 53 Dolní Čermná

Internet: <http://www.fun.praha.autocont.cz/kratky/poutnik>, e-mail: poutnik@post.cz

Uzávěrka příštího čísla je 8. srpna 1999, Poutník vyjde 29. srpna 1999

Členové red. kroužku: P. Seidl, P. Mareš, J. Mařík, R. Mannl, V. Jansa, E. Jansová, J. Macháčková, Z. Krátký
Tiskne Tiskárna DOBEL, Dobrovského 556, Lanškroun, ☎ 0467 / 52 31 59. Neprodejné, pouze pro vnitřní potřebu.